

[Leif Hermann]

ning giver anledning til danske initiativer med henblik på fremskyndelsen af afviklingen af brugen af freongasser i Danmark?»

Begrundelse

Der henvises til artiklen »Nordisk ozonhul udløser hårdt indgreb« i dagbladet Information den 19.-20. marts 1988.

Svar (6/4 88):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Norge har i de sidste mange år været i front med hensyn til indgreb imod CFC-anvendelse, og dette var også tydeligt ved udarbejdelsen af Montreal-protokollen. Det er derfor ikke overraskende, at Norge – efter offentliggørelsen den 15. marts af den videnskabelige rapport om ozonlagets nedbrydning gennem de sidste 17 år – igen går i front med nedskæringer i CFC-forbruget.

Montreal-protokollen foreskriver – i stedet for en forventet årlig stigning på ca. 5 pct. – en reduktion på 50 pct. over de næste 10 år. Jeg mener, at det er yderst vigtigt, at de fleste store CFC-forbrugende lande ratificerer protokollen, så den kan træde i kraft 1. januar 1989. Når dette skridt er nået, er der i protokollen indbygget procedurer for vedtagelse af eventuelt skærpede globale reduktioner.

Den nye rapport viser primært, at de modelberegninger, som Montreal-protokollen bygger på, var korrekte. Ud over den begrænsede globale nedbrydning af ozonlaget er der som bekendt en meget kraftig årstidsafhængig nedbrydning over Sydpolen. Over Nordpolen har der været forudset en ikke uvæsentlig årstidsafhængig nedbrydning, og den nye rapport bekræfter disse forudsigelser. Der er endda tale om lidt større nedbrydning end forventet. Som nyt må også fremhæves, at det synes overvejende sandsynligt, at CFC har ansvaret for »ozonhullet« over Sydpolen.

Ovennævnte resultater giver naturligvis anledning til at overveje, om Montreal-protokollen skal skærpes. Det vil dog være helt i overensstemmelse med Montreal-protokollens formål, at eventuelle yderligere globale reduktioner aftales i dette regi.

Jeg opfatter den norske udmelding om yderligere nedskæringer som et oplæg til forhandlinger i protokol-regi. Danmark vil naturligvis

tage aktivt del i disse forhandlinger, men agter ikke – inden protokollen er trådt i kraft – at foreslå skærpelse af protokollens reduktionskrav.

Spm. nr. S 791

Til *miljøministeren* (23/3 88) af:

Leif Hermann (SF):

»Agter ministeren at godkende et kommende lokalplanforslag vedrørende udnyttelse af Langelinieområdet til det såkaldte Utzonprojekt, før et kommende udvalg vedrørende arealanvendelsen i Københavns Havn har afgivet betænkning?»

Begrundelse

Af Dagbladet Det Fri Aktuelt den 22. marts 1988 fremgår det, at der nu er skaffet midler til gennemførelse af det såkaldte Utzonprojekt på Langelinie. Forslaget indebærer, så vidt vides, at 4 pakhuse, der alle ifølge registreringen fra 1987 er kategoriseret som bevaringsværdige, skal nedrives. Lokalplanforslaget er endnu ikke fremsat i Københavns Borgerrepræsentation, men det synes utvivlsomt, at en vedtagelse og en efterfølgende godkendelse vil foregribe en del af arealanvendelsen i den del af havneområdet, der er omfattet af beslutningsforslagene B 25 og B 34.

Behandlingen af beslutningsforslagene er netop ved at være afsluttet i Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg med henblik på en viderebearbejdelse i et særligt udvalg om den fremtidige arealanvendelse i Københavns Havn.

Svar (5/4 88):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

27. januar 1988 besvarede jeg en række spørgsmål fra Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg vedrørende Københavns Havn.

Et af spørgsmålene (B 25/B 34 – bilag 12 – spørgsmål 11) vedrørte planerne for den fremtidige anvendelse af Langeliniemolen, og jeg svarede således:

»I forslaget til kommuneplan for København er den søndre del af Frihavnen udlagt til boliger og serviceerhverv med en maksimal bebyggelsesprocent på 150, og Langeliniemolen er udlagt til serviceerhverv med en maksimal bebyggelsesprocent på 150.